

Regeneratieve landbouw

Technisch kan je ontbossing terugdraaien of aangetaste grond herstellen. Hoe wordt dat financieel aantrekkelijk?

In de kern is regeneratieve landbouw vooral gericht op het versterken van het natuurlijk kapitaal (bodem en water omliggende natuurlijke systemen) en het nabootsen van natuurlijke systemen in het productieproces. Regeneratieve landbouwsystemen zijn vaak polyculturen. Regeneratieve landbouw leidt tot hogere kosten, maar kan door de sterk verhoogde omzet ook een hogere winst opleveren. Zeker wanneer de maatschappelijke baten - lagere emissies van broeikasgassen en stikstof, herstel van water, bodem en biodiversiteit – voor de boer ook financiële voordelen opleveren.

Regeneratieve landbouwproducten kunnen tegen gangbare prijzen worden verkocht. Aanvullend kunnen betalingen voor ecosysteemdiensten het inkomen van de boer verder verhogen. Maar de omslag naar regeneratief kost tijd—gemiddeld 5 tot 7 jaar—voordat het systeem financieel rendabel wordt. Banken overbruggen dat niet zomaar. Ook is de markt niet ingericht op polycultuur boeren. Net zoals regelgeving richt die zich volledig op monocultuur.

Regeneratieve landbouw vraagt ook om andere wet- en regelgeving met een brede blik op randvoorwaarden en maatschappelijke doelstellingen zoals biodiversiteit, koolstofvastlegging, water regulatie (ter bestrijding van droogte) et cetera, in plaats van veel detailregels over wat wel en niet mag op een stuk land. Met duidelijke bewegingsruimte krijgt de boer een betere kans om dit soort 'polycultuur' toe te passen passend in de lokale omgeving en in een wereld (markt, subsidies, regelgeving) die vooral is geënt op monocultuur-landbouw.